

ĐẠI ĐẠO TAM KỶ PHỔ ĐỘ

Tòa Thánh-Tây Ninh

HỘI THÁNH VÀ QUYỀN CHÍ TÔN

Khai Tâm Quách Minh Chương

Tài liệu lưu hành nội bộ (2022)

Khai Tâm Quách Minh Chương

Tòa Thánh Tây Ninh

Khai Tâm Quách Minh Chương

HỘI THÁNH VÀ QUYỀN CHÍ TÔN

Hội Thánh là một chánh thể của đạo, được quy định từ hàng Giáo Hữu đồ lên hoặc các phẩm tương đương, làm Thánh Thể của Đức Chí Tôn, tức là hình hài xác thịt của Đức Thượng Đế. Một Chức Sắc Thiên Phong là một phần tử của Thánh Thể, nên phải làm sao vừa làm hình ảnh tượng trưng sống động, vừa làm Cha, vừa làm Thầy cho nhơn sanh. Vai trò và trách nhiệm là Cha, làm Thầy là một trọng trách rất lớn lao, phải xứng đáng, mẫu mực, tinh thần cao trọng, đủ quyền năng giáo hóa theo địa vị của Hội Thánh mà Đức Chí Tôn phú thác.

Đức Chí Tôn dùng huyền diệu Tiên cơ giảng trần, giáo đạo, lập nền chơn giáo, rồi toan gửi gắm nơi Hội Thánh một **Quyền** hạn ngang bằng Đức Ngài. Nhưng Đức Ngài buộc Hội Thánh phải thi hành **Luật**. Nói rõ ra, đó Luật Thương Yêu và Quyền Công Chánh, tức là hai mặt như in, song hành để bảo tồn nền chơn giáo, vừa để bảo toàn con cái Ngài, tức là Hội Thánh thi thố trong nhiệm vụ thiêng liêng, thực hiện **Quyền Chí Tôn** tại thế.

*“Mang danh **Hội Thánh** đã đành,
Nâng tay nhục thể tạo hình Chí Tôn”*
[Kinh Thế Đạo]

Quyền Chí Tôn là chỉ quyền hành tối cao, tối trọng, tức là Đức Ngọc Hoàng Thượng Đế. Trong tam

---

kỳ phở độ, Đức Ngài tá trần qua cơ bút, xưng danh là Đức Chí Tôn, xưng thầy, gọi chúng sanh là con. Đức Ngài còn xưng danh là Đại Từ Phụ, Đại Từ Bi, Đức Cao Đài Thượng Đế và nhiều danh hiệu khác nữa. Đức Ngài chính là ánh sáng Thái Cực, do quyền Khí Hư Vô biến sanh. Đức Ngài mới phân chia, tạo tác thành càn khôn vũ trụ. Quyền Chí Tôn chí cực, là chúa của vạn vật, chư Thần, Thánh, Tiên, Phật.

*“Luật điều Cổ Phật không chừa tội,
Hình phạt **Chí Tôn** chẳng vị tình,
[Thánh Thi Hiệp Tuyền]*

Khi khai đạo, Đức Chí Tôn dụng tình thiêng liêng chí cực, chí tôn để lập giáo, lại dùng tình đại ái, đại bi, độ rỗi chúng sanh, điều hành nền Đại Đạo Tam Kỳ Phở Độ. Mặt khác, Đức Chí Tôn cũng tượng trưng cho chơn lý tối cao, là mặt luật thiên nhiên, công phạt, tội trừng theo khuôn luật định sẵn. Vì thế, luật điều trong vạn vật xưa nay vẫn dung thứ điều chi, hình phạt xứng đáng, chẳng vị tình riêng.

Mặt khác, lập Cao Đài, Đức Chí Tôn đã giao hẳn Quyền Chí Tôn tại thế cho Hội Thánh Đại Đạo Tam Kỳ, cầm phước chiêu hồn, độ rỗi sanh chúng, giữ gìn luật pháp đạo. Còn quyền hành vô lượng Chí Tôn vẫn do Đức Chí Tôn nắm giữ cõi vô vi.

Theo những lời Thuyết Đạo của Đức Hộ Pháp ngày 05 tháng 03 năm 1928, Hội Thành là đám lương sanh do Đức Chí Tôn gom góp lại thành **một**. Đức

---

Đại Từ Phụ dùng huyền thiêng liêng, giáo hóa, dạy dỗ cho nên, un đúc nơi lòng một tánh chất từ bi, tình ái cao thượng theo đức tánh hảo sanh của Đức Thượng Đế. Điều ấy như lợi khí, dụng phạm tục mà độ người phạm tục. Theo định nghĩa ấy, rõ ràng Hội Thánh là quyền Chí Tôn tại thế, thay mặt Đức Ngài giáo hóa và cầm luật đạo trong tay.

Theo định lý “**một**” ấy, Hội Thánh Đại Đạo Tam Kỳ được lập theo tiêu chuẩn lập pháp duy có một hình thể Hội Thánh mà thôi. Đòi loạn, đạo hư, chìm đắm trong vô minh, Đức Chí Tôn vì thương mới tạo đạo, trị loạn, trị hư, muốn chấn hưng cuộc diện toàn cầu, lập triết lý quy thống thành một. Một Hội Thánh, một tình thương, một tín ngưỡng, một đại gia đình, lấy tình thương để gieo hạt thánh cốc, ban rải mà sanh sôi, đâm hoa, kết trái, rưới giọt từ bi muôn nơi để cứu vớt vạn linh. Đại Đạo bị manh nhỏ vì lòng bất nhứt, đi khác cái một ấy, đó là điều đau đớn của Đức Chí Tôn, các Đấng Thiêng Liêng và cả toàn Đại Đạo.

Chiếu theo Thánh ý và cơ lập đạo, chúng ta nhận định rõ ràng, Đức Ngài rõ muốn mọi con cái Người chung chia nỗi niềm, vây đoàn trong thánh đức, lòng thương yêu vô tận, đem cơ quan màu nhiệm cho toàn thể hưởng, mong muốn mọi môn đệ biết tuân cần luật pháp, dụng tình thương, biết thương Thầy, mến đạo để cùng nhau lập chữ hòa. Có như thế, thế giới mới đạt mỹ miều, tội quá cũng dần tiêu trừ, lại dư công, chiết đức có thể hưởng mùi tự tại sau kiếp sanh.

Tất nhiên, mọi điều chi nghịch lại thương yêu tức là trái Thánh ý, sự bội phản Hội Thánh là sai chơn truyền, làm nền đạo yếu nhược, treo gương bất chánh cho hậu nhân. Chẳng phải như nhiều người lầm tưởng, các nhánh đạo do Đức Ngài lập. Chúng ta vẫn còn nhớ, thời kỳ đạo phôi thai, Đức Chí Tôn dụng tiên bút, chiêu hồn con cái, mới gom hợp lại thành một đại thể lớn mạnh. Điều ấy cốt muốn gieo thương yêu, cột dây đoàn kết, chớ không phải muốn biệt lập mỗi nơi mỗi kiêu, mạnh ai nấy làm, mỗi nhóm mỗi vẻ, tạo thành muôn vàn rối ren về sau.

“Thầy đã dạy, Thầy chỉ một lòng mơ-ước cho các con biết thương yêu nhau trong Thánh-đức của Thầy” [TNHT Q.2].

Mỗi người mỗi phận sự nơi mình nhưng phải tùng luật của Hội Thánh, có thờ hàng, trật tự theo chánh thể của đạo mà hành sự. Mặt khác, phải dụng thương yêu nhau, bảo bọc nhau, gìn giữ cơ sanh hóa, làm càn khôn an tịnh, quốc thới, dân an, nhà nhà an lạc, chung hưởng mùi đạo. Đức Chí Tôn cũng hằng dạy rằng lòng thương yêu có thể đưa đến cõi siêu sanh hằng sống. Người môn đệ nếu không biết trau tánh ấy, chẳng khác nào xa cửa Thiên Cung. Con người nào ghét sự thương yêu tức là làm tay chân cho tà my, cửa trả vay, luân hồi đau khổ ngập trùng.

“Sự thương yêu là chìa khoá mở Tam-Thập-Lục Thiên, Cực-Lạc Thế-Giới và Bạch-Ngọc-Kinh. Kể

---

nào ghét sự thương-yêu, thì chẳng hề qua khỏi cửa luân-hồi” [TNHT]

Thực tiễn nền đạo Cao Đài, chúng ta vẫn thấy đâu đó lòng kém thương yêu, ganh hiềm, ghét ngổ, chuộng danh, ham quyền, định phương lợi lạc cá nhân, hơn là trau dồi đức tánh từ bi, tìm phương pháp cho nền chánh giáo mau chóng hoằng dương, độ người mê, thức tỉnh bá tánh, trở về con đường thiện lành, cầu chơn đạo để tu hành.

Thực tiễn khác trong vấn đề Hội Thánh, người ta vẫn cho rằng các Hội Thánh là các nhánh của Đức Chí Tôn Tạo. Điều ấy, chẳng khác nào chối bỏ chơn luật Đại Đạo, thiếu nét cặn kẽ của giáo pháp. Các Hội Thánh hiện diện và tự hành theo một cách riêng, không ai giống ai, thể pháp biến dịch, chơn truyền thay đổi, càng làm cho nền Đại Đạo thiếu vắng tôn nghiêm.

Đến nỗi đạo tan tành, manh mún, biến chất muôn trùng, làm lệch lạc giáo pháp, nhân danh Đức Chí Tôn, chư Phật, Tiên, Thánh, Thần để giáo hóa. Đó là một hệ lụy đau đớn trong cửa đạo mà người hiểu chơn luật cần minh quang trong vấn đề nhận định. Nào là các Đấng khảo, nào ma quỷ khảo để thử lòng người đệ tử Cao Đài.

“Còn phẩm trật Qui-vị cũng như thế ấy; nó cũng noi chước Thiên- Cung mà lập thành Qui-vị, cũng đủ các ngôi, các phẩm đặng đầy đọa các con,

---

hành hài các con, xử trị cá con. Cái quyền hành lớn lao ấy, do Thầy ban cho nó nên đừng quyền cảm dỗ các con, xúi biếu các con, giành giựt các con, mà làm tay chân bộ hạ trong vòng tôi tớ nó” [TNHT]

Với lời dạy trên, ta đủ hiểu rằng sự khảo đảo đối với người tu hành vẫn vậy, quyền hành khảo đã giao trong tay. Ai có trí, soi chơn luật, nhìn rõ giáo pháp, có thể tránh khỏi bẫy nhử. Bằng không, phải bị sa chơn, té ngã, lôi kéo vào hang cùng, ngõ hẻm, chẳng biết đâu là bờ bến, cái vòng hắc ám ấy lại gieo sâu, chuốc thảm. Nghiệp cũ chưa xong, vay tạo duyên ác thêm chồng, cửa A Tỳ mời gọi. Vì vậy, Đức Hộ Pháp đã dùng cụm từ “cố thủ thánh tâm” để chống lại năng lực tà mị. Chỉ có chiếc áo đạo đức, lòng trung thành mới thắng đặng.

“Bản Đạo chẳng cần mình tả thì chư Hiền Hữu, Hiền Muội cũng rõ từ trước ta đã chán thấy nhãn tiền rằng: Chỉ có thương một người mà năng lực tình ái ấy cũng đủ làm cho phải hủy mình mà tung mạng lưới của nó. Ôi! Cái mãnh lực tuy vô hình mà nó oai quyền rất dữ, Bản Đạo nếu chẳng đủ tinh thần cường liệt nương lấy đức tin thì e nó đã giết hẳn mạng sanh của Bản Đạo một triệu lần mới phải.

Hễ cùng chia đau thảm nghèo khổ, hèn tiện có bao nhiêu thì cường lực tình ái càng tăng nhiệt độ thêm cao hơn nữa. Bản Đạo đã quyết thắng, thắng đặng sống, sống vì Thầy vì Đạo vì yêu con cái của

---

Người. Bản Đạo thiết là người đã phục sanh với một quyền Chí Thánh đó vậy” [Thuyết Đạo của ĐHP].

Đối diện với năng lực phạm ngã, duy chỉ cường lực về mặt đạo đức, gieo tình ái thiêng liêng theo lời Thánh Giáo, có thể thắng đặng điều cản ngăn của tà quyền cám dỗ. Vừa lấy thương yêu, vừa trọn tòng chơn luật, giúp cho đạo được an bình, tránh sự lao xao, nhón nháo, có thể tô điểm con đường đạo của mình trong suốt trước giáo pháp của Đức Chí Tôn, làm một phần tử tốt đẹp của Đại Đạo.

Theo lời Đức Chí Tôn truyền giảng, cả càn khôn duy phân ra hai quyền. Một, trên là quyền của Đức Chí Tôn, hai là quyền bên dưới, tức là quyền của toàn sanh chúng. Do đó, Hội Thánh vốn thay quyền hành của cả sanh chúng, Hội Thánh được chọn trong hàng môn đệ có lòng tín thành, chí chơn, chí dạ, gánh vác trọng hệ. Mặt luật Cao Đài đã định, Đức Chí Tôn sở định như thế, để rộng lượng cho con đường tu hành của chúng ta, có phương thế hài hòa, trừ hoạch phương pháp đắc lực, lập vị trong cửa Đại Đạo.

Cũng vì thế, Hội Thánh có trách nhiệm soạn thảo Tân Luật. Hội Thánh biết cái khổ, gàn cái đau, rõ thế tình cả sanh chúng để lập luật pháp đạo. Điều này còn thể hiện lòng đại bi của Đức Đức Tôn. Chính vì ấy quyền Chí Tôn đã giao cho Hội Thánh định đoạt mặt hữu hình.

Về khía cạnh quyền hành của chúng sanh, chúng ta thấy đã cho ta thấy cái quyền ấy lớn lao biết mấy. Đức Quan Thánh Đế Quân thuở chưa đắc đạo, khi còn sinh tiền, là một vị tướng nổi tiếng thời kỳ cuối Đông Hán và Tam Quốc, một trong ngũ hổ tướng. Ngài được xem là một tướng có tài thao lược, võ nghệ dũng mãnh, lại có phong độ quốc sĩ. Đức Ngài có ưu điểm bên trên, lại can đảm hơn người, trọng lễ giáo, luôn hào hiệp trọng nghĩa, kiên cường và lòng trung thành tuyệt đối. Một điểm đáng nổi bật hơn hết, Đức Ngài tuy chinh chiến khắp nơi, nhưng bên mình luôn luôn găm suy quyền Xuân Thu của Nho Giáo, thực hành theo lời dạy của cổ Thánh. Người đời đã phong tặng cho Đức Ngài hai câu thi:

*“Chí tại Xuân Thu công tại Hán,
Trung đồng nhựt nguyệt nghĩa đồng Thiên”*

Cái chí của Ngài chưa hề nản, luôn tận tụy vì nước, vì dân cũng do nơi quyền Xuân Thu mà Ngài lập được nhiều công lao lớn nơi triều Hán. Trung ví như nhựt nguyệt, cái nghĩa so như Trời. Điều chúng ta thấy quyền sanh chúng đã phong tặng thì cái danh ấy mãi mãi trường tồn cho đến ngày nay. Đó là quyền cao trọng, dưới quyền Đức Chí Tôn.

“Các con phải nhớ rằng toàn Thế-giới Càn-khôn, chính có hai quyền: trên là quyền-hành Chí-Tôn của Thầy, dưới là quyền-hành của sanh-chúng”.

Khai chánh giáo Đại Đạo, Đức Chí Tôn đã trao quyền Chí Tôn hữu hình, tức là Hội Thánh. Mà Hội Thánh vốn là đại diện cho Nhơn sanh, thì sự chỉ của Hội Thánh là tiếng nói, quyền hành của Đức Chí Tôn và của vạn linh. Ấy là quyền Chí Tôn tại thế trong hình thể đạo. Ngoài ra, để tránh chuyên quyền, Đức Chí Tôn lập thành Hội Thánh lưỡng đài, quyền Chí Tôn có giá trị khi có sự phê chuẩn của Hộ Pháp và Giáo Tông đồng ký tên và đóng mộc.

Ta thấy phương cách lập giáo của Đức Chí Tôn vô cùng chặt chẽ, Chức Sắc Hiệp Thiên Đài coi về pháp luật nhưng vẫn có nằm trong Cửu Trùng Đài, cả hai xen kẽ vào nhau để đạo luật và tình yêu được thực hiện trọn mỹ, mà không có chi khó khăn, để đủ thể tận độ sanh chúng. Chỉ những người vô kỷ, vô cương, không tùng luật pháp đạo mới có những hiện tượng loạn lạc trong cửa đạo. Ấu cũng là quyền khảo của Thiêng Liêng và của cửa Tam Thập Lục Động, khứ trước, lưu thanh, phân vàng, định giá.

Mặt khác, tuy vâng Hội Thánh đã được phú thác quyền Chí Tôn tại thế nhưng các Chức Sắc đã được Đức Thượng Đế định vào hàng sanh chúng, nhập đạo vào đời để chuyển thế, tạo thế, sửa đời cho ra thiện mỹ. Quyền của vạn linh đối kháng cùng quyền Chí Tôn.

Lật lại, Hội Thánh là lương sanh, được Đức Chí Tôn chọn lựa thì Chư Chức Sắc trong Hội Thánh vừa làm quyền hành Chí Tôn tại thế, vừa làm quyền vạn

---

linh. Tuy hai nhưng vẫn một, tuy một vẫn là hai. Do đó, hễ được thọ Thiên Phong tức là đại diện cho Thầy giáo hóa, độ dẫn sanh linh, cũng là tiếng nói truyền từ nơi Thiên Liêng, lại đại diện cho quyền Chí Tôn tại thế mà sửa đời, cầm đạo. Được trọn vẹn chức năng trong quyền vạn linh, tức là quyền Chí Tôn thì ai cũng có thể tự mở cửa cho mình đạt vị thiêng liêng hằng sống.

“Thầy đã lập hình-thể hữu-vi của Thầy, nghĩa là Hội-Thánh của Đại-Đạo ngày nay rồi thì Thầy cũng phải ban quyền-hành trọn-vẹn của Thầy cho hình-thể ấy, đặng đủ phương tận-độ chúng-sanh, còn các con cả thầy đều đứng vào hàng sanh-chúng, dưới quyền-hành chuyển thế của đời, nghĩa là toàn non-loại đồng quyền cùng Thầy, mà tạo-hóa vạn-linh vốn là con-cái của Thầy, vậy thì vạn-linh cũng có thể đoạt-vị vào hàng Thần, Thánh, Tiên, Phật đặng”.

Hội Thánh là quyền Chí Tôn, nhưng có nhiều tương quan để xây dựng thành quyền này vì Hội Thánh vốn có nhiều phẩm cấp, tạo thành một hệ thống Giáo Hội kiện toàn, tránh cái phạm chen lấn mà quyền Chí Tôn mất đi tính háo sanh, lòng đại từ và sự công bằng của tạo hóa. Chịu dưới sự thúc phược của phạm chất, nhưng người vốn là vật tối linh, làm chủ quyền vạn vạn linh vì nhờ năng lực Thiên Phong. Cao sâu thay cho phương pháp lập giáo của Đức Chí Tôn, vinh hạnh thay cho ai từng lăm ý nghĩa lập giáo và ân huệ khi hạnh ngộ Cao Đài.

“Trong quyền-hành ấy có nhiều đấng-cấp, nên khỏi phải chịu phẩm Người: ấy vậy Người là chủ-quyền của vạn-linh”.

Dẫu trao quyền Chí Tôn tại thế, nhưng Hội Thánh phải làm sao hiệp quyền Vạn Linh với quyền Chí Tôn thì đạo mới thành tướng, thành hình. Đạo đã có những bậc Thiên mạng, các Đấng cao trọng hạ mình, gánh vác sứ mạng làm cầu nối, thực hiện hóa lý tưởng giao thoa, nên Đại Đạo hoàn toàn lập thành.

Ngày nay, xã hội nhơn quần còn nhiều bất công, phi lý, luân lý ngã nghiêng, băng hoại đến mức khủng hoảng, Đại Đạo phải làm sao thay quyền Chí Tôn, biến đổi nhơn phong, định thể quốc dân, xã hội, lập lại trật tự hòa bình, an định, thì mới mong tròn tôn chỉ đại đồng của nền tôn giáo Cao Đài. “Thiệt tướng” ấy chỉ trên phương diện lập giáo, cơ lập giáo đã hoàn toàn, còn Thánh ý của quyền Chí Tôn muốn đưa con người đến xã hội đại đồng-thiên đạo giải thoát, đạo chưa làm đặng điều ấy một cách hoàn toàn, còn mang trọng vụ lớn.

“Thầy nói rõ: quyền Chí-Tôn là Thầy, quyền Vạn-linh là sanh-chúng, ngày nào quyền-lực Chí-Tôn đặng hiệp một cùng Vạn-linh thì Đạo mới ra thiệt-tướng”.

Quyền hành vô lượng nắm giữ càn khôn thế giới đã trao nơi cửa Đại Đạo. Hội Thánh là Thánh Thể, bao gồm lưỡng đài. Mọi đài có một ông chủ, hai ông

---

chủ hiệp lại, đủ quyền hành Chí Tôn tại thế. Cho nên, điều chi ban hành của Hội Thánh, tức có định phê của hai ông chủ, đó là quyền lực của Đức Chí Tôn, không chi chối cãi.

Còn phép trị đạo, thiếu vắng luật truyền dạy của Đức Chí Tôn, tức là không phải quyền Chí Tôn vậy. Chặng đường đạo ngày nay còn nhiều phong ba, mỗi người môn đệ cần nghiệm lời Thánh Giáo, cách lập pháp hoàn toàn trọn mỹ ấy, để định hành tàng, định được giá trị chơn giả, hầu chọn cho mình một cách hành đạo đúng với pháp kỷ Đại Đạo.

“Thầy đã ban quyền-hành Chí-Tôn của Thầy cho hai đứa làm đầu Hội-Thánh là Giáo-Tông cùng Hộ-Pháp”.

Quyền Chí Tôn đã hiện ngự nơi cửa Đại Đạo, định cho con đường sanh chúng, tạo đời, cải thế, dìu phương hành đạo cho toàn thể, vừa định đạo, vừa giữ luật pháp Thiên Điều. Đó là ân xá, cứu rỗi của Đức Chí Tôn trong tam kỳ. Quyền hành cao nhất ấy là mặt luật bất dịch trong đạo. Nếu thiếu quyền lực lưỡng đài, coi như chẳng phải là lời Thánh truyền. Những gì Hội Thánh đã thực hiện như giáo luật Đức Chí Tôn định, đó là sở hành và thiên luật nơi cửa Đại Đạo. Bằng không vậy, chẳng qua là cơ tà mị mà thôi.

Chúng ta đã thấy thêm quyền Chí Tôn lại hiện thêm ở điểm quyền Vạn Linh. Đức Chí Tôn nói, duy có quyền hành Vạn Linh mới đối phó với quyền Chí

Tôn mà thôi. Trong khi đó, Hội Thánh vừa là Thánh Thể, vừa là lương sanh đại diện, tom góp. Như vậy, Hội Thánh vừa nắm quyền Chí Tôn, lại vừa ngự trong Vạn Linh. Há chẳng phải cầu toàn cho con cái Đức Chí Tôn rộng đường minh xét, chọn hành tàng, lập điều thoáng mở trên con đường tu tiến hay sao.

Do đó, Hội Thánh có nhiều trách nhiệm hệ trọng trong sứ mạng cầm đạo, chèo thuyền của Đức Chí Tôn. Thứ nhất, có nhiệm vụ xem xét các quyền hành của Hội Nhơn Sanh đệ trình lên hoặc của Thượng Hội gửi xuống. Thứ hai, xem xét, lo việc sự phổ độ, việc hành đạo của các Chức Sắc, toàn thể tín đồ, tài liệu, tài chính, bàn cãi và phê chuẩn chi xuất, phỏng định chi xuất của năm tới của toàn nền chánh trị đạo.

Thứ ba, coi sự xin sửa cải, thêm hoặc bớt, hay là xin hủy bỏ những luật lệ không phù hợp về sự tấn hóa tâm trí của nhơn sanh. Thứ tư, xem xét mọi việc có ảnh hưởng đến toàn nền đạo. Thứ năm, Hội Thánh phải nhóm thường lệ một kỳ vào ngày rằm tháng bảy hàng năm để xét xem những việc chi cần giải quyết, định các vấn đề tổng thể và chi tiết của đạo.

“Vậy thì quyền-hành Chí-Tôn của Thầy đặng trọn- vẹn khi Giáo-Tông cùng Hộ-Pháp hiệp một. Còn cả nhơn-loại thì là quyền lực Vạn-linh. Quyền-hành Chí-Tôn của Thầy, duy có quyền-hành Vạn-linh đối-phó mà thôi”.

Với cơ lập pháp chặt chẽ như thế do bàn tay của Đức Ngọc Hoàng Thượng Đế giáng ban, nếu chúng ta không xem trọng thì quả là điều vô bổ khi vào đạo. Vì không hiểu mà lầm đường, lạc lối, có khi vì không hiểu mà lòng tận tâm lo đạo, nhưng chẳng phù hợp với chơn giáo trong cơ lập pháp.

Trách nhiệm và phận sự hệ trọng dường ấy của Hội Thánh, người đạo coi rõ rúng, thì thật uổng thay kiếp hành đạo của chúng ta. Đức Lý hằng nổi cơn thịnh nộ vì sự khinh mạng lệnh của Hội Thánh, xem quyền hành của Hội Thánh lơ là, không tuân cần, nhất mực thi hành theo. Trong khi đó, Hội Thánh đã được Đức Chí Tôn giao quyền Chí Tôn tại thế, Hội Thánh hiển nhiên là hình thể điều động luật pháp, cầm phước chiêu hồn thay Thầy.

Chiếu theo luật pháp chơn truyền Đại Đạo, những việc chi do hai quyền năng tối cao của Hội Thánh Lương Đài là quyền Chí Tôn. Có nhiều người chưa hiểu, có người hiểu nhưng không tuân mạng. Dù với lý do nào mà bất tuân mạng lệnh ấy, coi như trái đạo, trái với luật pháp, trái với Thánh ý Đức Chí Tôn.

Trong quyền Chánh Trị Đạo của Ngài Khai Pháp Trần Duy Nghĩa, Đức Ngài nêu lên quyền môn đệ Đức Chí Tôn được hưởng đặc ân lớn, được tôn trọng tuyệt đối. Môn đệ có Hội Nhơn Sanh, trên thì có Hội Thánh và Thượng Hội. Nếu Hội Nhơn Sanh không đồng ý hay có bất kỳ kiến nghị trong vấn đề hành đạo, khó khăn hay thúc đẩy nền giáo pháp đặc

---

lực, đều có quyền dâng lên Hội Thánh. Trên Hội Thánh còn có Thượng Hội. Như vậy, việc kiến dâng được xem xét chỉ ít qua một hoặc hai lần. Một điều mắc mớ khác, Hội Thánh và Thượng Hội vốn là cơ quan thi hành cơ lập pháp của Đức Chí Tôn, tức quyền hành đó là quyền của Vạn Linh.

“Thái-Bach hằng giận các con rằng: mọi điều chi nó đã hiệp đồng cùng Hộ-Pháp mà ban-hành, thì các con lại còn khi lệnh mà xem rẻ-rúng”.

Lời truyền từ Bát Quái Đài, mạng lệnh chi chi, đủ hai quyền năng của hai ông chủ hai Đài, tức nhiên là quyền Chí Tôn. Hạ truyền của quyền Chí Tôn như Đức Chí Tôn vô hình đang vận chuyển cơ đạo. Còn điều chi chưa hài lòng, Hội Nhơn Sanh có quyền kiến nghị, xin chế giảm, cải sửa, hoặc xin hủy thì Hội Thánh và Thượng Hội phải cân nhắc, xem xét kỹ càng mới định và cho thi hành.

“Vậy thì từ đây hễ có mạng-lệnh chi đã đủ hai đũa nó hạ-truyền thì các con phải hội đủ nhơn-sanh Hội-Thánh và Thượng-Hội mà xét nét cho cặn-kẽ phân-minh, đặng thi hành phận-sự”.

Từ lập đạo, quyền oai của Đức Lý vẫn in như vậy. Hội Thánh chưa có ngôi vị Giáo Tông chánh vị, Đức Lý tái thủ quyền hành Giáo Tông sau một thời gian, hiệp cùng Đức Hộ Pháp, ban quyền Quyền Giáo Tông hữu hình thì nền đạo được trấn an, đẹp nhưng nguy nan, lướt bờ khảo thác. Giai đoạn đầu, Đức Chí

Tôn thiên phong. Sau này, nền đạo đều được do Đức Lý phong sắc.

Vì cơ thường phạt phân minh do nơi tay của Đức Lý, Đức Chí Tôn đã căn dặn đôi ba lần, phải chịu lòng theo luật pháp Đức Lý cầm. Tóm lại, Hội Thánh và quyền Chí Tôn đã hiệp một. Tuy hai nhưng vẫn là một, một cũng như hai. Hữu hình, vô vi tương hiệp, xây dựng giáo pháp Đại Đạo để độ rỗi chúng sanh. Chúng ta nên xem xét luật đạo này và tuân thủ nghiêm minh, hầu tránh sai sót trong con đường hành đạo.

“Thái-Bạch đã hứa cùng Thầy rằng, qua ngày Tòa Tam-Giáo nữ-phái rồi, thì nó sẽ phong Thánh thêm nữa, Các con rán mà chịu theo lòng nó nghe”.

* Nhân định chung:

Thứ nhất, Hội Thánh Đại Đạo Tam Kỳ được lập ra để dựng cờ cứu khổ cho toàn thể Nhơn loại thời kỳ mạt pháp. Thứ hai, lập cơ phong Thánh, độ các bậc Nguyên Nhân trở về cựu vị. Thứ ba, giúp chúng sanh ra khỏi vòng hắc ám, dần bước lên chống thanh cao, găm ghé vào địa vị thiêng liêng. Thứ tư, nền Hội Thánh dựng cờ bảo sanh-nhơn nghĩa-đại đồng. Thứ năm, Hội Thánh phải thực hiện triết lý quy Tam Giáo, hiệp Ngũ Chi, thống nhất tâm lý toàn thể loài người. Thứ sáu, Hội Thánh phải làm cho Nhơn tâm hiệp lại, tạo sự an bình, lập xã hội đại đồng huỳnh đệ. Thứ bảy,

---

Hội Thánh phải dẫn đủ quyền năng cầm pháp giới, đưa con người đến thiên đạo giải thoát.

Để thực hiện những trọng trách trên, từ hàng Thánh Thể, cho đến tín đồ phải hiệp tâm, định tánh, bỏ phạm, về thánh, trau hạnh đức, từng luật pháp Đại Đạo nghiêm minh, mới làm cho Hội Thánh vẹn vẻ, bao nhiêu khổ nhọc, khó khăn cũng trở nên qua khỏi, lại có thể tiêu nhân, sớm động qui châu, ngắm cảnh hạc mây bay, suối chảy tòng đưa, non tần, hạc đánh. Cuộc đời phù hạp với Thánh ý thiêng liêng là một điều mong mỏi hơn hết đối với Đức Chí Tôn, không chỉ có thể làm một người quân tử, xứng làm bậc hiền trong cửa đạo, khỏi phụ lòng trông ngóng của Hội Thánh, của Đức Đại Từ Phụ.

Đại Đạo duy chỉ có một Hội Thánh mà thôi. Có chăng là lòng người bất nhất, phạm tâm trời dậy, gây nên mối bất hòa, chẳng giữ tình thương yêu tạc thù trong đạo, không tuân luật Hội Thánh. Cổ nhân vẫn thường nói “nhơn hư, đạo bất hư”. Không điều chi có thể phá cơ Đại Đạo, Đức Chí Tôn chỉ sợ rằng người trọng tội mà phải đứng trước Tam Giáo Tòa Thiêng Liêng chất vấn, định hình.

Mọi người Chức Sắc Thiên Phong đều có phẩm tước do thiên thơ, căn phần nơi Thiên Mạng phó thác. Chẳng phải lớn thì có phẩm cao, chẳng phải nhỏ mà ngôi ghé thấp, thấp thấp-cao cao khó ai hiểu đặng cơ vi diệu tạo đoan bằng phạm nhãn. Sự ganh tỵ, đua giành lấy phẩm quyền đạo, tạo nên rối ren trong đạo,

---

đẩy đưa đạo đến một lịch sử bi ai. Đức Lý Giáo Tông hiệp cùng Đức Hộ Pháp mới ban hành Nghị Định, chấn hưng mỗi đạo, phân vàng, thử lửa, tránh sự hỗn tạp. Người hậu nhân khi tìm hiểu đạo Cao Đài, không nên bỏ qua nguồn cội đạo, những giai đoạn khó khăn, cùng những mốc lịch sử chia rẽ hầu định lẽ chơn chánh.

Đức Chí Tôn dẫu làm chủ mỗi đạo, nhưng Đức Ngài chẳng chuyên quyền là Đấng Tối Cao, lại phân chia trách nhiệm cho Hội Thánh, trao một quyền năng Chí Tôn hữu hình để Thánh Thể gánh vác. Điều ấy vừa thể hiện lòng nhân từ của Đức Chí Tôn, vừa thể hiện chẳng chuyên quyền. Hội Thánh cận kề nhơn sanh, có thể lập luật, cầu xin chế giảm những luật pháp nào có hại hoặc khó quá đỗi, hầu cứu vớt nhơn sanh dễ bề tu tiến.

Sự lưỡng hợp hai quyền năng ấy chính là sự hiệp thiên ý, Trời-Người đồng trị. Mặt khác, Hội Thánh đặng trao quyền Chí Tôn, hiển nhiên chi chi do Hội Thánh lập ra đều có quyền Chí Tôn hiện ngự, như một mệnh lệnh thiêng liêng, buộc toàn thể môn đệ phải trọn tuân hành. Còn ai đã cố tình chống lại, tức là nghịch mạng lệnh Thiêng Liêng. Cán cân công bình thiêng liêng vẫn như in, chẳng phai nhạt, vị tình ai. Công thưởng, tội trừng theo luật nhơn quả và luật pháp Đại Đạo.

Quyền Chí Tôn hiện diện trong Hội Thánh không phải là năng lực tối cao, kèm hãm sự phát triển

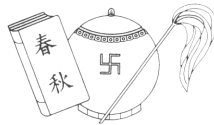
---

tu học của người đệ tử Cao Đài. Ngược lại, đó là một tình thương yêu vô bờ, hầu cận kề chúng sanh, giữ hồn đạo không phai nhạt, mất pháp. Đức Chí Tôn luôn luôn muốn con cái Người đặng phi thường, bỏ phàm thường, đặng bỏ chôn tanh hôi, về hội diện cõi thiêng liêng hằng sống.

Hơn nữa, tình thương phủ đầy hồng ân trong cơ quan tận độ. Có Trời, người động trị, không có nghĩa là luật vay trả bỏ qua. Người đệ tử Cao Đài cần ý thức rõ những gì vay tạo, phải trả hết, làm thanh khiết, trọn trong lành, giục tấn lập công thì mới có thể đạo nên của cõi thiêng liêng. Đức Chí Tôn vốn lập Đại Đạo, tức là lập một trường thi công quả để đắc đạo. Luật tu dễ hơn bội phần so với cổ giáo. Đối với những ai, khinh khi Hội Thánh, xem nhẹ quyền Chí Tôn, có lẽ phước chưa tạo, hình án vốn chờ sẵn vì dám “có lòng” muốn phá vỡ chơn pháp Đại Đạo.

Tòa Thánh Tây Ninh, ngày 21-04-2022

Khai Tâm Quách Minh Chương – 2022

Khai Tâm Quách Minh Chương